

SZENTIRMAI MÁRIA

Folyóba hajló fa

*Már sokadszor indul álmai után.
Eldőlt oszlopok egy tisztás közepén.
A romok magukba zárva őrzik
a gyermek kezének melegét
a halott galamb testén.*

*

*Beszéli a fák nyelvét.
Hallja a levelek sóhajtozását,
miközben kocsányaikkal kapaszkodnak
sárgán, megtépázva a fény felé.*

*

*Éhes eső mart barázdáiba.
Égetett, ahogy tapintottam
a mélyében tévelygő csorgást.*

*

*Láthatatlan karjával átölelt.
Ezek az idő bugyrai, nem sebhelyek,
vigasztalt. Bizonyára meglátta
a félelmet szememben.*

*

*A más-más időben
lehullott levelek
úgy rendeződtek össze,
mintha szándékos lenne és nem véletlen,
az emberi kéz érintése nélküli rend.*

*

*Hatalmas dudorai, mint
tengeren tornyosuló hullámok,
vagy napszámos cserzett
bőrének válasza a káros sugárzásra,*

*sűrűn mindenütt, nem hagyva
szabad teret a törzsön,
mégsem riaszt,
rádőlök egészen,
tán lehetnénk testvérek.*

*

*Egyre kisebb a víz és vadabb a part,
fűzfák nőnek a sekélyesben.
Látom igaz arcát,
mikor ember még nem érintette.*

*

*Láthatatlan félelmed
szűkülő abroncsok szorítása.
Bőrödön hámlás, hasadás.
Alig érezhetőn érintelek, mégis
mohón bomlik ki történeted.
Rám bíztad magad.*

*

*Mintha sajnálna, széthajlik a lomb,
sápadt arcomhoz az ég közelít.
Nem sejtí, tőle tanultak járni
széttört útjaim.*

*

*Ha megállnál végre, s idehajolnál,
láthatnád, hogyan szövi át kettétört
testem a pókfonál.*

*

*Föld és víz határán fekszik.
Eltévedt, vagy idesodorta sorsa?
Csendben, dermedten vár.
Egyikük majd magával ragadja.
Nekik ez játék, nem pusztítás.*

*

*Hogyan térhetnék vissza észrevétlen,
hang nélkül, tenyerem tárva,
feledve kitakart égyűrűit
a parton kivágott fának.*

*

*Szóltan a kavicsos part,
temetőjében elsorvadt életek,
kettényílt kagylók, csigaház,
törzsüktől fosztott fadarabok,
napfertőtlenítette halál.*

*

*Nem szólsz. Kavicsokat,
korhadt fadarabokat olvasol.
Istenre várunk.
Vízipók vékony lába,
madár röpte, fűzfa bánatos ága,
hogy más legyen történetünk vége.*

*

*Apró fények testeden.
Nem csillaghullás, nyárfa
szöszei a kicsi gyertyák.
A két madár úgy röpül,
lebegésük fel ne sértsen.*

Elhagyott présház

*A pusztulás belső körét, mint zárójelek,
vékony törzsű fák ölelik.
Egy lépés, és látja,
tapasztott falon halott kéznyoma éled.
Tenyér, ujjpercek, dudoros ízület.
Megbabonázza a ferde süllyedés,
a metszetlen szőlő szabad futása,
az abroncsából kibújni készülő hordó,
a kint felejtett pohár, s a lakatra zárt ajtó.
Szél száll a szétfoszló nádtetőn,
zöld moha harapja megmaradt darabjait.*

*Az ereszből kiálló cső, mint kényszerbeteg,
vályúba vezeti a használatlan esővizet.
Itt rég nem cserélik a korbadt karót,
a tőke bokrosra vadult,
magának érik a szőlő,
s érintésre vár a kilincs.*

*Látja az öreg présház születését.
Földre fekteti a fa alapot, gyúrja a vályogot,
beigazítja az ablakkeretet, szögeli a deszkát.
Végül, hogy megadja módját, csillagos rést vág
a kakasülő alá.
Permetez, metsz, kapál,
összegyűjti a venyigét.*

*Az utolsó szemet is szedd fel,
mondaná szüretkor nagyapám.*

GYÓRI LÁSZLÓ

Aki ha voltam, már nem vagyok

*Aki ha voltam, már nem vagyok,
nem leszek az se, aki még lehetnék,
mögöttem sarokpántjain a kapu
már behajlott lassan, csikorogva,
sötét, nagy kulcsa örökre elveszett,
kinyitnom többé már nem lehet,
előttem nincs út, az utat suvadás harapja,
mint folyóparti löszfalat az ár,
még néhány pillanat és lábamnál szakad le.*

*Aki ha voltam, az már nem vagyok,
nem leszek az se, aki még lehetnék,
a kapu korbadt deszkáin túl nincs ház, nincs udvar,
üresség tátong, üresség mögöttem, a semmi,
nincs baromfija vesztett udvar,
amelyet fölvert volna a csipkedő csőrök híján
a buja tenyészet, a gaz, a dudva, a gyom.*